

Vart är jakten på väg?

Ett ny utredning föreslår att åtelkameror ska kunna sättas upp utan tillstånd och från augusti i år är drönare som används av privatpersoner undantagna från kameraövervakningslagen. Ny teknik och alltmer effektiviserade jaktmetoder inger farhågor om ökad illegal jakt på rovdjuren.

”Jakten har gamla, fina traditioner i Sverige, traditioner som bör vårdas och föras vidare.” Det hör vi ganska ofta i debatten om jakt och viltvård. Och jag håller med, det finns mycket som är positivt i den svenska jakttraditionen – som att uppskatta naturupplevelsen lika mycket som själva jakten, att utsätta de jagade djuren för så lite lidande som möjligt, och att vara noga med säkerheten för jaktkamrater och för andra människor som vistas i skogen.

När Svenska Jägareförbundet på sin webbsida beskriver ”jägarmässigt uppträdande”, så är första punkten: ”Ge djuret en chans. Den goda jakten innebär att det alltid finns en chans för djuret att undkomma dig. Du kommer snart upptäcka att din reflektion över djurets ’listighet’ är en stor del av behållningen i jakten.” Nästa punkt handlar om att ”Allt vilt har lika värde.” ... ”När du talar om djuren, använd ett språk som visar att du betraktar alla arter med samma aktning.” Det är sympatiskt. Det ligger väl i linje med det positiva i den svenska jakttraditionen, och det är en god grund för att den icke-jagande allmänheten ska ha förståelse för jakten.

Tyvårr verkar denna fina tradition vara hotad idag. Inte av rovdjuren, som en del debattörer försöker ge sken av, utan av en utveckling som delar av jägarkåren står för. En utveckling där man tar till allt mer avancerade hjälpmedel för att med minsta möjliga ansträngning – och minsta möjliga naturupplevelse? – avliva djuren. En utveckling där vissa arter – främst rovdjur – inte alls ses med aktning, utan snarare betraktas som ohyra.

I en tidigare ledare (Våra Rovdjur nr 4/2016) uppmärksammade jag hur en del har börjat jaga björn och varg med grupper av snabbspringande hundar som hetsar det jagade djuret framför sig – något som absolut inte hör hemma i den svenska jakttraditionen – och hur en del tränar jakthundar genom att släppa dem lösa på vargspår under hösten, när vargvalparna bara är ett halvår gamla och ingen jakt efter varg är tillåten. Detta är allvarliga övertramp mot normal djurhänsyn i jakten.

GENOM ATT ANVÄNDA den senaste tekniken kan man skaffa sig ett enormt övertag mot det jagade djuret. Nu finns ett utredningsförslag

som innebär att det inte längre ska behövas tillstånd för att sätta upp kameror vid åtlar. Med åtlar och åtelkameror, som skickar meddelanden när de fångat ett djur på bild, kan man vänta tills man vet att det finns ett fårskt spår att följa, innan man går ut i skogen och släpper sin GPS-sändarförsedd hund. Hur var det med det där att ”ge djuret en chans”?

Åtelkameror kan förstas underlätta laglig jakt, men de kan också i hög grad underlätta tjuvjakt på rovdjur – särskilt om man inte behöver anmäla när och var man tänker jaga med åtelkamera. Därför är det viktigt att uppsättning och användande av sådana kameror förblir tillståndspliktigt eller anmälningspliktigt även i fortsättningen.

I JAKTPRESSEN har det då och då diskuterats om drönare med kamera får användas vid jakt. Den diskussionen ger intryck av att en del jägare är mer intresserade av att ha den häftigaste tekniken än av naturupplevelsorna.

Från 1 augusti i år är drönare som används av privatpersoner undantagna från kameraövervakningslagen. En del kanske tror att det därmed skulle vara tillåtet att jaga med hjälp av drönare. Men det är fortfarande förbjudet enligt jaktlagen §31, som säger att motor-drivna anordningar inte får användas för att söka efter eller förfölja vilt, för att hindra vilt att undkomma eller för att avleda viltets uppmärksamhet från den som jagar.

ETT GRUNDPROBLEM ÄR att Sverige inte har någon fungerande myndighetstillsyn över jakten. En stor del av de skatter som man betalar för att jaga – viltvårdsavgift (jaktkort) för all jakt och fällavgifter för älg – borde användas till att bygga upp en sådan tillsyn. Jakten har stor inverkan på naturen, och för sådana verksamheter bör det finnas en oberoende myndighetstillsyn.

TORBJÖRN NILSSON
ORDFÖRANDE

Våra Rovdjur
ges ut av
Svenska Rovdjursföreningen
till medlemmar och
prenumeranter
fyra gånger/år

Organisation
Svenska Rovdjursföreningen
Masthamnen
116 30 Stockholm
E-post: info@rovdjur.se
Telefon: 08-441 41 17
Hemsida: www.rovdjur.se

**Medlemsavgift
och prenumeration**
325 kr, familjemedlem 40 kr,
betalas till bg 5509-3876
eller pg 149 42-7.
För boende utomlands
tillkommer 100 kr i porto.

Adressändring
medlemsregister@rovdjur.se

**Redaktör
och ansvarig utgivare**
Tatjana Kontio
Svenska Rovdjursföreningen
Masthamnen
116 30 Stockholm
08-441 41 17, 0736-19 72 59
tatjana.kontio@rovdjur.se

Redaktionskommitté
Anders Bjärvall
Björn Ljunggren
Carl-Gustaf Rosén
Hans Ring
Lina Ricklund
Lise-Lotte Norin

Medverkan
med material i tidningen sker
på ideell basis. Våra Rovdjur
redigerar materialet i samråd
med medverkande och väljer
publiceringstillfälle.
Välkommen med text- och
bildbidrag!
Ett urval av materialet i
tidningen läggs även ut på vår
hemsida, efter föreningens
överenskommelse med
författare och fotografer.

Manusstopp
Våra Rovdjur nr 4/2017:
6 oktober 2017

Upplaga
5 000 ex

Omslagsfoto:
Hans Ring
Nyfiken utter i Sörmland.